

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Capvt XVI. Epistola Timasij, & Iacobi ad Augustinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

† Aliās tam Dei diceret gratiā aliquando id, † quod
 idq. tenuit. tenuit, nec aperte ei coniungens legis adiutorium, vel remissionem etiam peccatorum. Tum verò sine vlla dubitatione mihi claruit, quam esset Christianæ salutis venenum illius peruersitatis inimicum, nec sic tamen operi meo, quo eundem librum refelli, Pelagij nomen inserui, facilius me existimans profuturum, si seruata amicitia, adhuc eius verecundia parceret, cum † literis iam parcere † non deberem. Hinc est, quod nunc moleste fero, in hoc iudicio dixisse illum quodam loco: anathematizo illos, qui sic tenent, aut aliquando tenuerunt: suffecerat dicere, qui sic tenent, vt eum crederemus esse correctum: cum verò addidit, aut aliquando tenuerunt: primum quam iniuste damnare immeritos ausus est, qui illo, qui siue alijs, siue ipso doctore, didicerant, errore caruerunt. Deinde quis eorum, qui eum ista non solum aliquando tenuisse, verum etiam docuisse nouerūt, non immerito suspicetur, simulatē anathematizasse, qui hęc tenent, cum eodem modo anathematizare non dubitauit, qui hęc aliquando tenuerunt, in quibus eum ipsum recordabantur magistrum? Ecce (vt alios taceam) Timasium, & Iacobum, quibus oculis, qua fronte cōspiciet suos, aut dilectores, aut aliquando discipulos, ad quos librum a scripti, vbi libro eius respondi. Qui certē quemadmodum mihi rescripserint, tacendum, & prætereundum non putauit, sed exemplum literatum subter annexi.

a vtique librum de Natur. & grat.

CAPVT XVI.

Epistola Timasij, & Iacobi ad Augustinum.

Cap. 24.

Domino verē beatissimo, & meritō venerabili Patri Episcopo Augustino, Timasius, & Iacobus in Domino salutem. Ita nos refecit, & recreauit gratia Dei ministrata per verbum tuum, vt prorsus Germane dicamus; *Misit verbum suum, & sanauit eos.* Domine beatissime, & merito venerabilis Pater, Sanē ea diligentia ventilasse sanctitatem tuam textum eiusdem libelli reperimus, vt ad singulos apices responsa debita † stupeamus, siue in his, quæ refutate, detestari, ac fugere deceat Christianum, siue in illis, in quibus non satis inuenitur errasse, quanuis nescio, qua calliditate in ipsis quoque gratiam Dei credidit supprimendam. Sed vnum est, quod nos in tanto beneficio afficit, a quia tarde hoc tam præclarum gratiæ Dei munus effulsit. Siquidem contingit, absentes fieri quosdam, quorum cœcitati tam perspicua veritatis illustratio deberetur: ad quos etsi tardius, non diffidimus, propitio Deo eandem gratiam peruenire, qui vult omnes homines saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Nos

† Aliās reddita.

a vtique dolore, vel fortē, affigit.

verò etsi olim spiritu charitatis, † qui in te † Aliās est, docti, subiectionem eius abiecerimus erroris, in hoc etiam nūc gratias agimus, quod hęc, quæ ante credidimus, nunc alijs aperire didicimus, viam felicitatis vberiore sanctitatis tuæ sermone pandente. † Et alia manu, † Aliās incolumen beatitudinem tuam, nostrique memorem misericordia Dei nostri clarificet in æternum.

CAPVT XVII.

Pelagium urget, vt ex corde respiciat.

Si ergo & iste confiteatur, ita in hoc errore se fuisse aliquando, vt hominem præoccupatum, sed nunc anathematizare, qui hęc tenet, quisque ei non gratularetur, tenente iam illo viam veritatis, ipse amitteret viscera charitatis. Nunc verò parum est, quod se nō confessus est ab ea peste liberatum, sed anathematizauit insuper liberatos, qui eum sic diligunt, vt etiam ipsum cupiant liberari, in quibus & isti sunt, qui beneuolentiam suam erga illum significauerunt, his ad me datis literis suis. Nam & ipsum cegebant, cum dicerent, hoc se affici, quod tardē illum librum scripserim. Siquidem contingit, inquit, absentes fieri quosdam, quorum cœcitati ista tam perspicua veritatis illustratio deberetur, ad quos & si tardius inquit, non diffidimus, propitio Deo, eandem gratiam peruenire. Nomen quippe, vel nomina ipsi quoque adhuc tacenda putauerunt, vt viuente amicitia error potius moreretur amicorum.

At nunc si Pelagius Deum cogitat, si non est ingratus eius misericordiæ, qui eum ad Episcoporum iudicium propterea produxit, vt hęc anathemata defendere postea nō auderet, iamque detestanda, & abijcienda cognosceret, gratius accipiet literas nostras, quando expressio nomine vlcus sanandum potius aperimus, quam illas vbi cum dolore † facere timeremus, tumorem, quod nos pœnitet, augebamus. Si autem mihi fuerit iratus, quam inique irascatur, attendat, & vt vincat iram tandem aliquando Dei postulet gratiam, quam in hoc iudicio confessus est, singulis nostris adibus necessariam, vt veram consequatur illo adiuuante victoriam. Quid enim ei profunt tantæ eius laudes in epistolis Episcoporum, quas pro se commemorandas, vel etiam legendas, atque allegandas putauit, quasi cum † hęc peruersa sentiret, † omnes, qui vehementes, & quodammodo ardentes ad bonam vitam exhortationes eius audiebant, facile scire potuerunt. †

† Aliās Dolorem.

† Aliās Eum.

† Aliās Sentire.

† Aliās potuerunt.

CAPVT